

IV б. — На Митко: — Може би вие не знаете но нашият балканъ е цѣлъ заобиколенъ отъ военни части, които ни преследватъ и за това трѣбва да благодаримъ на вашата годеница, която е издала скривалището ни.

М. — Моята годеница?

Т. — Ахъ! Това е клевета, която ми нанася най-тежкото оскърбление презъ живота ми.

В. — Имаме всички доказателства, че вие сте издали скривалищата ни предъ младшията, който е командувалъ военната частъ, пратена да ни преследва.

Т. — Азъ съмъ издала вашитѣ скривалища? — После: — Наистина, азъ срещнахъ единъ младшия, но нищо не съмъ му казала. Попитахъ го само за Самодивскитѣ скали, защото не знаехъ накъде да тръгна.

IV б. — Това е било достатъчно, госпожице, да разбере потерата, че на Самодивскитѣ скали има хора. А всѣки ще се сѣти, че тия хора не сж други, а бѣгълци или бунтовници.

Т. — Боже мой, ако съмъ виновна за това, убийте ме. Азъ не мога да понеса такъвъ грѣхъ, щомъ съмъ го сторила наистина.

IV б. — За такива грѣхове ние наказваме съ смъртъ, но за васъ и господинъ кандидата взехме решение само да не бждете повече между насъ.

М. — Искате да ви напусна?

IV б. — Не, ние ще ви напуснемъ, защото решихме да потърсимъ още сега други, по-безопасни мѣста.

М. — Добре, господа, но не забравяйте, че отъ тази грѣшка на моята годеница пострадахъ и азъ. При това вие изоставяте единъ човѣкъ, който не е способенъ самъ да се защитава.

В. — Къмъ другитѣ: — Въ изпълнение на решението ни — ходомъ! — Всички тръгватъ.

III б. — Почти просълзенъ: — Прощавайте, господинъ кандидатъ!

Т. — Следъ кратка пауза, къмъ другитѣ, когато почватъ да превалятъ височината: — Безмилостни престѣпници! — Пада на земята и плаче, а Митко се изправя до скалата умисленъ. Другитѣ се изгубватъ.

Т. — Следъ кратка пауза: — Митко, моля ти се, прости ми, ако съмъ виновна нѣщо предъ тебе.